

sikre patienterne en sygehusbehandling, der kan måle sig blandt de absolut bedste. Det sker.

Men vi havde forestillet os og derfor også foretrukket tre regioner frem for fem, det vedstår jeg gerne også på en dag som denne, men det kunne vi altså ikke komme igennem med.

Hvis vi ser på kommunesammenlægningerne som helhed og på det overordnede plan, er det gået meget fint. Langt de fleste steder er man blevet enig lokalt, og strukturen er, præcis som vi foreslog det, nemlig i al overvejende grad vokset op nedefra, fra det lokale.

I april 1991 slog daværende statsminister Poul Schlüter i en kronik i Jyllands-Posten til lyd for en kommunalreform – endnu en gang – amterne skulle nedlægges, og i stedet skulle det kommunale landkort bestå af 75 til 125 kommuner. Man må sige, at han ramte utrolig præcist, for vi er landet på lige præcis 98 kommuner og ingen amter. Jo, vi har grund til at være tilfredse.

Det er bare en lille smule ærgerligt, at Socialdemokratiet og Det Radiale Venstre valgte at gøre strukturreformen til kampplads for politisk taktik og spilfægteri. Regeringen indbød igen efter valget til seriøse forhandlinger om reformen, uantastet af at vi før valget havde fået en kurv. Jeg ved fra vore egne forhandlere på alle områder, at det sure gennem hele forløbet blev forsøgt vendt til det søde. Vi forsøgte at komme Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre i møde, vi forsøgte at give de to partier en ny chance til at tage et større medansvar for den største reform i årevis.

Kl. 14.40

Socialdemokraterne oplevede ved valget i februar, at når vælgerne i titusindtal valgte deres parti fra, hænger det sammen med, at vælgerne vælger fornuften og det konstruktive til. Man kan ikke køre på frihjul i dansk politik, i hvert fald ikke ret længe ad gangen, og godt for det.

Der lød derfor også positive og helt nye toner fra Socialdemokraternes nye leder, fru Helle Thorning-Schmidt, efter valget. Nu ville man gå efter resultater og indflydelse. Fru Thorning-Schmidt gav indtryk af, at hun både mente, hvad hun sagde, og var i stand til at gøre, hvad hun ville. Alligevel kneb det. Vi andre må konkludere, at fru Helle Thorning-Schmidt enten ikke har evnet at gøre det, hun ville, eller – og det er måske endnu værre – ikke har ment det, hun sagde hun ville.

Men det, der tæller nu, er, at Danmark får en ny kommunal struktur, hvor sundhedsvæsenet

bliver styrket, hvor borgeren er sat i centrum, hvor beslutningerne tages tættere på borgerne, og hvor de kommunale enheder får en bæredygtig størrelse. Det er, hvad der er behov for.

Den næste folketingssamling bliver skelsættende på flere felter. Når vi nærmer os jul, vil Velfærdskommissionen fremlægge sin rapport. Her er igen tale om en konservativ mærkesag, en konservativ vision. Vi er glade for, at det er lykkedes at få sat gang i en kvalificeret debat om udfordringerne for det danske samfund. Vi kan ikke tillade, at frygt for tabuer får lov til at styre vores visioner om nødvendige ændringer. Vi må åbent og redeligt diskutere de problemer, der eksisterer, og så må vi give udfordringerne et svar. Det er det, man kan og skal kunne forvente af ansvarlige politikere.

Vi Konservative er så optaget af at sikre vores samfund, vore borgere velfærdsmuligheder også i fremtiden, at vi med åbne øjne tager pejling på fremtiden. Hovsaløsninger tilhører fortiden, hellere gribe ind i tide frem for at gå i panik, når det er for sent. Tiden er nu til at justere. Gør vi det nu, er det ikke meget, vi skal røre ved roret for at nå ind på rette kurs. Dansk økonomi er nemlig inde i smult vande. Arbejdsløsheden er faldende, betalingsbalancen udviser fortsat store milliardoverskud, og det samme gør statens finanser. Der er orden i økonomien.

Samtidig oplever vi, at den lave rente yderligere har ansporet til den økonomiske vækst i kølvandet på den nedsættelse af de direkte skatter, som ikke mindst vi Konservative stod hårdt for i sidste periode. Det er faktisk første gang i 30 år, at skatten på arbejde er blevet lempet, og også her oplever vi altså en konservativ vision omsat til resultatavlen. Da den konservative leder i 1999 slog til lyd for skattelettelse, stod vi stort set alene med kravet. Nu kan ganske almindelige familier mærke, at vi er i gang.

Men vi må videre. Også i denne regeringsperiode vil vi Konservative drive på. Vi har en vision om maksimalt 50 pct. i skat. Den vision arbejder vi stykke for stykke på at omsætte til konkrete resultater, og når vi først har sat os et mål, så ved man godt, at vi bliver ved, til det er nået. For os er skattelettelse ikke et spørgsmål, om vi har råd, men snarere et spørgsmål, om vi har råd til at lade være. Det er et vigtigt instrument, når den internationale konkurrence skal tackles. Mere end 60 pct. af vælgerne er nu enige med os i det perspektiv, jævnfør Børsen forleden. Det er godt.